

[Godskesen.]

burde være vedkommende Retspræsident, andre, at det burde være Justitsministeren, og Resultatet er blevet, at Udvalget intet Forslag stiller, hvorefter man altsaa bliver ved den gældende Ret. Det kan vel være muligt, at denne gældende Ret frembyder Fortolkningstvivil, men saadanne Tvivil maa da løses gennem Domstolene.

Endelig har man ikke ment i denne Lov at burde optage Bestemmelser om Lægers Tavshedspligt. Dette Spørgsmaal maa da ordnes ved den kommende Lov om Læggegerning.

Herefter skal jeg saa gaa over til at omtale de væsentlige af de positive Forslag, som Udvalget stiller. Medens der ikke stilles Forslag om væsentlige Ændringer i Reglerne om Adgangen til at lade Retsforhandlinger foregaa for lukkede Døre, foreslaas det derimod, at offentlig Gengivelse af, hvad der i Straffesager forhandles i et offentligt Retsmøde, af Retten undtagelsesvis ved Kendelse helt eller delvis kan forbydes, naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at saadan Gengivelse vil tilføje en Person, der ikke er sigtet under Sagen, ufornoden Krænkelser, eller naar det begæres af en sigtet, og Retten skønner, at offentlig Gengivelse vil forvolde ham eller hans nærmeste en uforholdsmæssig stor Lidelse. Denne Adgang til at forbyde offentlig Gengivelse gælder baade Retsmøder under og udenfor Domsforhandling, medens den efter Folketingets Vedtagelse kun skulde gælde udenfor Domsforhandling.

Endvidere foreslaas det, at det skal være forbudt at fotografere eller tegne i Retssalen under et Retsmøde, medmindre Dommeren i det enkelte Tilfælde giver Tilladelse dertil. Offentlig Gengivelse i Billeder af et Retsmøde kan Retten paa ethvert Punkt af Sagen forbyde ved Kendelse.

Jeg skal derefter omtale Ændringerne i Reglerne om Sagførervæsenet. Højesterets-sagførerbeskikkelsen foreslaas opretholdt, men med den Ændring, at Højesterets-sagførerprøven erstattes med en Prøvetid, og at den, der indstiller sig, skal have virket som Overrets- eller Landsretssagfører i 8 Aar, ikke som nu kun i 3 Aar. Endvidere indføres der en ny og vigtig Adgang til at procedere for Højesteret i „egne Sager“, idet den, der har haft Overretssagfører- eller Landsretssagførerbeskikkelse i 8 Aar, er berettiget til at give Møde for Højesteret i borgerlige Sager og Straffesager, som han personlig eller ved autoriseret Fuldmægtig har udført i den foregaaende Instans, naar

han til Højesterets Justitskontor har indgivet Anmeldelse, bilagt med en Tilkendegivelse fra Justitsministeriet om, at han, bortset fra Eksamenskravet, opfylder Betingelserne for efter bestaaet Prøve at kunne faa Beskikkelse som Højesterets-sagfører, og med en Erklæring fra Landsretten om, at han er øvet i Procedure. Ved Afgivelse af denne Erklæring skal Landsretten ikke udøve nogen egentlig Bedømmelse af den paagældendes Kvalifikationer, men kun rent faktisk konstatere, at han gennem Førelsen af et passende Antal Sager er øvet i Procedure. Mødeberettigelsen i egne Sager bortfalder, dersom Højesteret skønner, at vedkommende efter gentagen Procedure eller paa anden Maade har vist sig uegnet til at procedere for Højesteret, men den kan dog generhverves ved Højesterets Beslutning derom.

Jeg maa saa sige et Par Ord om de saakaldte § 1031-Sagførere, det vil sige de Underretssagførere, som var i Virksomhed forinden Retsplejelovens Ikrafttræden. Det er Folk, som ikke opfylder Lovens almindelige Betingelser for at procedere for Landsretterne, og oprindeligt var det derfor ogsaa Meningen kun at give dem Adgang til at procedere for Underretterne. For at være sikker paa ikke at gøre de paagældende Uret har man imidlertid efterhaanden givet dem Landsretssagførernes Beføjelser; kun har man ikke villet give dem Ret til at kalde sig Landsretssagførere, ligefrem faa Beskikkelse som Landsretssagfører. Det foreslaas nu yderligere at give disse Sagførere Adgang til uanset Eksamenbetingelserne at indstille sig til Landsretssagførerprøven, og da selvfølgelig til at erholde Landsretssagførerbeskikkelse, hvis de bestaar Prøven. Men jeg mener, at nu maa det ogsaa være Slut med de Begunstigelser, der kan vises § 1031-Sagførerne.

Med Hensyn til Strafferetsplejen indeholder Udvalgets Forslag flere vigtige Ændringer, hvoraf jeg først skal nævne Bestemmelserne om Straffesagerens Fordeling mellem de forskellige Domstole. Udvalget foreslaar, at Landsretterne i første Instans kun skal behandle de Sager, i hvilke Nævninger skal medvirke. Nævningesager skal — foruden Sager angaaende politiske Forbrydelser og angaaende Undsigelse — være alle Sager, der angaar Forbrydelser, for hvilke Loven hjemler Straf af Fængsel i 8 Aar eller derover, uden at saadant er betinget af erhvervsmæssig eller vanemæssig Udøvelse af Forbrydelsen eller af Gentagelse. Dog undtages de Sager om groft Bedrageri, der omhandles i den nye Straffe-